

Themes in Tanva #10 – Lag B'Omer As the Portal to Mashiach

(1) תורה אור, כה:

וביאור הדברים הנה יש ב' בחי' בעבודת ה'. הא' האהבה ברשפי אש בתגבורת מאד לצאת מן הגוף וליפרד מן הפתילה כו' והוא בחי' אה"ר שאין כלי הלב מכילה אותה כי לא יכיל הלב ההתפעלות העצומה. לכן לא יוכל לעמוד בכלי גופו וחפץ לצאת מנרתקה חומר הגוף.

והב' בחי' התפעלות המתיישב בכלי הלב ועיקר ענינה הוא בחי' המשכת אלקות מלמעלמ"ט דוקא בכלים מכלים שונים בתומ"צ. וזהו ענין רצוא ושוב.

... אבל התקון הוא בחי' שוב והוא בחי' תומ"צ ובע"כ אתה חי להיות בתוך הגוף להמשיך אה"ס בכלים מכלים שונים. וזה היה ההפרש ג"כ באותן ד' שנכנסו לפרדס בן עזאי הציץ ומת. וב"ז הציץ ונפגע. רק ר"ע נכנס בשלום ויצא בשלום. כי בן עזאי היה בבחי' רצוא דאה"ר הנ"ל בבחי' כלות הנפש ולא רצה להיות נשפל בבחי' שוב לכך לא רצה לישא אשה ואמר אפשר לעולם שיתקיים ע"י אחרים לכן הציץ ומת שנסתלק לגמרי מן הכלי כנ"ל כי עזה כמות אהבה כו' אכן אין זה דרך התורה שהיא בבחי' תקון כי לשבת יצרה ובע"כ אתה חי לכן ר"ע שהיה מבחי' תקון נכנס בשלום ויצא בשלום...

(2) ליקוטי תורה ריש פרשת שמיני

הענין כי יש ב' מיני צדיקים. הא' אותן שהם בסתר שעבודתם ברוחניות פיל' בכוונת הלב לייחד יחודים עליונים ובבחינת עליות. וכגון רשב"י כשהיה במערה י"ג שנה שבודאי לא היה יכול לקיים במעשה כמה מצות מעשיות שהרי לא היו ניזונים רק מחרובא ועינא דמיא דאיברי להו א"כ לא קיים אכילת מצה בפסח וקדוש על היין ואתרוג וסוכה כו'.... והב' הם אותן צדיקים שהן בגילוי שעבודתם בגשמיות בקיום המצות מעשיות ושמחת בחגך שהוא ג"כ המשכת אורות עליונים מועדי הוי' והשמחה הוא הגילוי אור א"ס ב"ה שנמשך ומתגלה (וכמש"ל בפ' צו) והמשכה זו הוא ע"י המצו' בעובדא דוקא כמארז"ל...

3) ליקוטי שיחות חלק כב, ל"ג בעומר

ל"ג בעומר ד'

463

מלכתחילה, בשעה ש'נכנס (באופן של) בשלום' - באופן שיביא לכך שאח"כ י'צא בשלום', בחינת 'שוב'; רצונו להתדבק בקב"ה בכלות הנפש ללא כל הגבלה הביא אותו לתוספת חיות, עד לשלימות, בעבודה של המשכת אלקות למטה.

ה. ויש לומר, על־דרך הרמז, שזו הטעם לכך של"ג בעומר הוא ביום ח"י אייר:

ידוע פתגם רבותינו נשיאנוי בנוגע לח"י כאלול, שזהו היום ש'נתן חיות' בעבודה של אלול, ועל־דרך־זה יש לומר בענינו, שח"י אייר, ל"ג בעומר, 'נותן חיות' בעבודה דועדש אייר.

וההסברה בזה: בענין החדשים ניסן ואיר, ידועי, שניסן - חודש הראשון - הוא כנגד מדת החסד, ואילו אייר - חודש השני - הוא כנגד מדת הגבורה.

וזהו אחד הביאורים בשייכות מסידת תלמידי ר' עקיבא לימי הספירה, שעיקרם בחודש אייר, לפי שעבודת חודש אייר היא בקו הגבורה, העלאה מסטה למעלה, רצוא.

ואי בא יום ל"ג בעומר ל'נותן חיות' בעבודה זו, שה'רצוא' וההעלאה לא יהיו באופן המביא 'למות' ול'עולם שטם', אלא אדרבה - הוא מביא חיות (חיים) בעבודה זו, כך שתביא לעבודה ד'שובי' - ('נכנס בשלום ויצא בשלום').

ד. איי'עלפיי'כן, מבלי הבט על גודל החליו שכעבודתם, לא היה הדבר כפי הכוונה בשלימותה:

עבודת המסירת־נפש כשלעצמה מביאה את האדם לבחינת 'רצוא' - רצון 'לצאת' מהעולם ולהדבק בקב"ה בכלות הנפש; ולכן, אצל שטבו'רם הדבר הוא עליו גודל ביותר - עבודה מתוך מסירת־נפש - מכל מקום, אין זה כפי שלימות הכוונה, דהכוונה העליונה היא שנין המסירת־נפש, 'רצוא', יומשך (ו'יחר על כן - הוא שיביא לידי הנהגה) בבחינת 'שוב', המשכת אלקות למטה. וזה נעשה ע"י עבודה מסודרת דוקא, עבודה שע"פ טעם ודעת.

יש לומר, שזהו גם הפירוש הפנימי במאמ"לי 'כולן מרו... מפני שלא נהגו כבוד זה לזה והיה העולם שטם': כיון שעבודתם היתה באופן מסירת נפש ורצוא, הרי העולם, שלמטה, היה 'שטם' - שלא היה מקום דירה בבחינת 'שוב אדם שם' אלא על־דרך מזבן וקדושה, שלא היתה המשכת אלקות באופן דעיקר בקביעות למטה.

זה היה החידוש והיתרון דחמשת תלמידים אלו, שהם הנעמידו תורה" - העבודה ד'שובי'. בודאי גם אצל תלמידים אלו, תלמידי ר' עקיבא, היה ענין המסירת־נפש, אבל, אדרבה, כפי שהיה זה באופן של שלימות, כפי שהיה אצל רבם ר' עקיבא, שהנהגתו ב'רצוא' היתה באופן ש'נכנס בשלום (וממילא, גם הדבר אשר) יצא בשלום': המסירת־נפש והרצוא שלו היו

שחיפש אחר ענין שביכולתו לתקן בעולם. דכיון שאצל רשב"י - אשר אתר 'מדות' תרומות מתרומות מדותיו של ר' עקיבא - היה בנילוי שלימות אופן עבודת ר' עקיבא רבו, העבודה ד'נכנס בשלום ויצא בשלום', לפיכך, כניסתו למערה והיותו בה (רצוא) נרמז ל'שוב', תיקון וישוב העולם.

ודוגמתו בלימוד התורה שלוי: לפני היות במערה 'מקשי' רשב"י ומפרק ליה ר' פנחס בן יאיר, וכמה, 'תריסר פירוקי' ואילו לאחר המערה 'מקשי רשב"י ומפרק ליה רשב"י, וכמה, 'עשרין וארבעה פירוקי' - כפליים לתרשיה.

ו. ואופן עבודה זה מצוי בגילוי אצל רשב"י: באותן י"ג שנה שהיה במערה, הרי היה בהתבודדות וב'יתוק מהעולם, עד אשר לא היתה כידו היכולת לקיים כמה מצוות מעשיות, וקיימן רק ברוחניות העניינים, וזהו ענין של 'רצוא';

אלא שזה נופא הביאו לכך, שבצאתו מהמערה, לא היה סדר עבודתו באופן של התבודדות והתרחקות מ'שוב העולם, אלא אדרבה - 'כל היכא דהוה מחי ר' אלעזר הו' מסי ר' שמעון': הוא הביא רפואה לעולם, ויתירה מזו, 'אמר איכא מילתא דבעי לתקוני' - היינו,